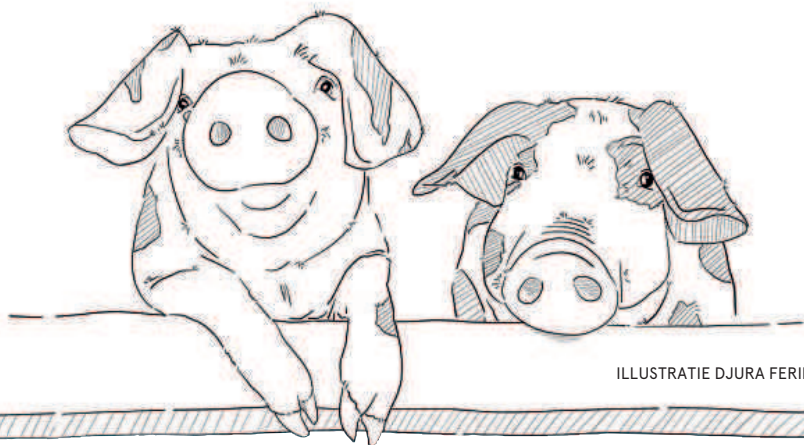

DAGBOEK

BIGGETJES JOURNAAL

ILLUSTRATIE DJURA FERINGA

Met twee honden, een poes, zes hennen, een haan en man Paul woont Janna Zuiderveld op het Friese platteland. Ze beginnen aan een nieuw avontuur: twee biggen.

Bekijks

Ineens begint de doos in de kofferbak te bewegen. Er klinkt gekrijs, gekrab en gebeuk. Voorin houden we ons hart vast. Steeds ruiger gaat het eraan toe. Net als Paul de eerste rotonde neemt, en zegt „maar het is wel een heel mooi avontuur, die biggen”, scheurt de doos open.

De varkens zijn los. Om te voorkomen dat Knorrie en Borrie Paul in de nek springen, wurm ik me zo snel als ik kan vanaf de bijrijdersstoel naar de achterbank.

De een zit verstrikt in ducttape, de ander staat klem tussen de doos en de achterbank. Het zweet breekt me uit. Een drolletje valt. Op plastic, zo slim waren we wel. Bonte Bentheimer-boerin Ria had ons nog gezegd: een hondenbench is het handigst om ze in te vervoeren. Die hebben we, maar past niet achterin onze stationwagen. We gokten erop dat het met een stevige doos ook wel zou lukken. Nou. Dus. Niet.

Nieuwsgierig onderzoeken de twee biggen, tien weken oud, de rijdende ruimte, hun snuiten tegen het raam geplakt, alsof ze willen zien: waar zijn we? Of zijn we er al bijna? Geef ze eens

ongelijk. Varkens zijn onderzoekende beesten. Had je een lollig buitenventje met negen zusjes en broertjes op een mooie erve in de Achterhoek, zit je opeens in zo'n donkere, afgesloten doos. Of erger, als je pech hebt en een industievarken bent, je hele leven van een half jaar op beton in een ongezellige stal zonder frisse lucht en daglicht, in een niet te harden zure stank van uitwerpselen.

Van de eerste schrik bekomen, schieten Paul en ik in de lach. En wij niet alleen. De natte biggensnoeten voor het raam leiden tot grote hilariteit bij de mensen die achter ons rijden. Telefoons worden in stelling gebracht. Wat een stunt.

Ik aai ze en probeer ze gerust te stellen door zachtjes te kletsen. Lukraak gooi ik een paar stukjes appel in de opengescheurde doos. Warempel, die eten ze ondanks de stress meteen op. Hebben ze dat eigenlijk wel, stress? Ze lijken niet erg onder de indruk. In de krap bemeten ruimte draaien ze nog wat onhandig om elkaar heen tot ze stevig tegen elkaar liggen. Snuit aan snuit, kont aan kont. De koppies gaan schuil onder de loboren. Gelukkig blijven ze zo liggen tot we thuis zijn. Soms klinkt er wat geknor. Gebrom. Een piepje. Elk geluidje vinden we leuk. Wacht. Horen we ze nu zelfs ronken?

janna.zuiderveld@mediahuisnoord.nl

Volgende keer:
Een spuit zetten